

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Complviti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivt ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 3. Qualiter decretum Dei prædefinitium actus voluntatis creatæ
conditionatum ex parte obiecti cum libertate ipsius voluntatis ad talem
actum componi possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

cum solâ scientiâ simplicis intelligentiâ de medijs necessarijs : ex suppositione tamen, quod ad obrinendum talem actum ponitur medium efficax liberum, semiextrinsecè connexa euadit cum ipsius efficaciâ, cum scientiâque mediâ de illâ iuxta dictâ num. 52. Quo fit, vt potentia, quam voluntas instructa tali medio habet ad impediendam eius efficaciam, & scientiam mediâ de ipsâ per positionem actus oppositi, potentia consequenter sit ad impediendam prædefinitionem mediâ, vtpotè ex tali suppositione connexam iam determinatè cum ipsâ efficaciâ, & scientiâ mediâ.

65 Habet autem voluntas insuper potentiam ad impediendam prædefinitionem actus positiui per positionem actus oppositi negatiui immediatè, independenterque ab impeditioe scientiâ mediâ; secus ad impediendam prædefinitionem actus negatiui per positionem oppositi positiui. Quia in priori casu propter connexionem actus positiui voluntatis diuinæ cum actû positiuo voluntatis creatæ, potens est hæc per omissionem sui actus immediatè necessitare illam vt omitat suum. In posteriori verò casu propter oppositionem actus positiui voluntatis diuinæ cum actû positiuo voluntatis creatæ non est hæc potens per positionem sui actus necessitare illam, vt suum actum omitat: tum quia voluntas diuinæ potentior est ad ponendum suum actum positiuum, quàm est voluntas creatæ ad ponendum suum; ob idque nutu libero huius illa non eget ad sui actus positionem: tum quia, licet voluntas diuinæ poteret suum actum dependenter à nutu libero conditionato voluntatis creatæ; eo tamen absolutè posito, voluntas creatæ potentiam proximam non haberet ad suum ponendum, illo impedito immediatè, nisi haberet illam, vt i habet, ad suum ponendum illo impedito mediâtè per impeditioem scientiâ mediâ prædictam. Habet autem in hoc posteriore casu voluntas creatæ potentiam ad impediendum per positionem sui actus immediatè scientiam mediâ, secus prædefinitionem: quia scientiâ mediâ actus est potentia necessariæ, nempe intellectus; prædefinitio verò est actus potentia libera, nempe voluntatis: potentiaque necessaria ad verumuis ex suis actibus positiuis promptè est determinabilis; potentia verò libera secus. Quæ omnia ex doctrinâ generali loco citato latè exposita conspicua sient vnicuique illam recognoscendi, ad præsensque propositum applicanti.

QVAESTIO III.

Qualiter decretum Dei prædefinitiuum actus voluntatis creatæ conditionatum ex parte obiecti cum libertate ipsius voluntatis ad talem actum componi possit.

66 **Q**uid sit, quotuplex, & quale decretum Dei conditionatum ex parte obiecti. Quomodo sit Deo possibile. In ipsoque etiam detur de facto. Et circa quæ obiecta. Supra disput. 34. quæst. 3. latè expositum est. Quomo-

dò item decretum ex parte obiecti conditionatum aut purè intentiuum esse possit, aut purè exequutiuum, aut mixtum, supra etiam disput. 36. quæst. 5. à num. 92. est abundè explicatum. Quare omnia ibi dicta hic sunt imprimis supponenda, & à Lectore recognoscenda.

Deinde supponendum est ex communi Theologorum consensu id, quod iam etiam statutum est dictâ disput. 36. quæst. 4. num. 69. decretum scilicet ex parte obiecti conditionatum, purificatâ conditione, quoad vim mouendi transire in absolutum: quia, conditione purificatâ, siue absolutè posita, perinde, ac, si absolutum esset, mouet, & determinat absolutè vel voluntatem ad electionem mediorum, si sit intentiuum, vel potentiam exequutiuam ad exercitium actus decreti, si sit exequutiuum. Quod tamen non præstat, nec potest ante quàm purificetur conditio: nam quousque purificatio conditionis accedat, tota eius efficacia manet suspensa perinde, ac si efficax non esset. Sed dubitari potest, an, vt decretum conditionatum vim habeat absolutam mouendi, & determinandi aut voluntatem diuinam ad electionem, aut omnipotentiam diuinam ad exequutionem, satis sit, vt conditio re ipsâ purificetur, vel requiratur insuper, vt à Deo purificata præuideatur. Censeo, id non requiri, nisi in casu, quod decretum sub conditione etiam talis præuisionis conceptum sit: alioquin iufficeret, reipsâ purificari conditionem, sub qua decretum conceptum est, vt illud in absolutum transeat quoad vim mouendi. Quia decretum conditionatum non per aliud, quàm per conditionem suam, transit in absolutum quoad vim mouendi; præuisio autem non est conditio illius, nisi, quando simul cum obiecto suo sub huius hypothesim cadit.

Hinc sequitur, conditionem purificatam non posse non simul cum decreto conditionato influere in actum, ad quem decretum ipsum determinat, purificatâ conditione; siue talis actus sit electio medijs efficacis ad finem intentum oriunda à voluntate, quando est decretum intentiuum, siue sit exequutio ipsius finis oriunda ab omnipotentia, quando est decretum exequutiuum: quia non potest non conditio purificata includi in potentia proximâ, à qua procedit talis actus per modum cuiusdam conditionis causatiuæ ipsius actus. Quod planè constat primò, quia decretum non aliter, quàm prout absolutè efficax causat actum, ad quem absolutè determinat: absolute autem efficaciæ decreti intrinsecum constitutum est purificata conditio, vt patet ex dictis. Secundò constat: quia iuxta demonstrationem factam disput. 38. quæst. 3. num. 101. quoties causa necessaria, deficiente aliquo ente, non causat, eo tamen posito, statim causat, non potest non tale ens in potentia proximâ talis causæ ad talem causationem includi. Sed coniunctum ex potentia actus ad quem determinat, siue necessitat decretum, & ex ipso decreto causa est necessaria respectu talis actus (aut virtualis, si est voluntas, aut formalis, si est omnipotentia): & quando est decretum conditionatum, deficiente purificatione conditionis, non causat actum ipsum, eâ autem posita, statim causat. Ergo conditio purificata non potest non includi in potentia proximâ talis coniuncti ad talem actus causationem.

Sed est norandum, non semper includi prout absolute existens, sed sæpe prout existens conditionatè sub conditione existentia actus sui scilicet.

scilicet saltem, quando actus est connexus cum illa, & illa aliâs in actum ipsum influxiva per se non est; iuxta dicta in simili uniuersaliter determinato connexionis actus supra disput. 30. quæst. 5. proposit. 6. & 9. Sic conditio, sub qua Deus per decretum indifferens statutum disput. 38. q. 3. proposit. 2. decernit concurrere cum creaturâ liberâ ad eandem ipsius actionem, si ipsa se ad illam determinauerit, non ut absolute, sed ut conditionatè existens complet potentiam proximam ad talem concursum: quia existentia absoluta actionis prout à creaturâ in se ipsam prout à Deo nequit influere; bene tamen existentia conditionata in absolutam: quemadmodum possibilitas cuiusvis actus in existentiam absolutam eiusdem influit iuxta doctrinam statutam disput. 30. quæst. 5. proposit. 5. Itaque, supposito dicto decreto, per veritatem conditionatam (quæ antecederet adest, cum creatura se determinat ad absolute agendum) de existentia sine contradictione actionis prout à creaturâ sub conditione existentia eiusdem actionis prout à Deo completur ipsius decreti efficaciam, atque adeo potentia proxima omnipotentia determinata ad concurrendum. De quo iterum redibit sermo proposit. 2. Vide etiam dicta in simili supra disput. 38. quæst. 3. à num. 103.

70 Tertiò est supponendum, quemadmodum decretum absolutum intentiuum necessitat voluntatem diuinam ad eligendum medium efficacem, quo obtinendus est finis, aut necessitate disiunctiuâ, si medium eligendum sit vnum ex pluribus possibilibus, aut necessitate determinatâ, si medium est vnicum tantum possibile: ita coniunctum ex decreto conditionato intentiuo, & ex conditione purificatâ necessitate pariter. Et, quemadmodum decretum absolutum exequutiuum necessitat omnipotentiam diuinam ad actionem externam determinatam, quæ vel est actio solius Dei, vel est actio Dei simul, & causa creatæ: ita coniunctum ex decreto conditionato exequutiuo, & ex conditione purificatâ necessitate pariter. Vnde ad huiusmodi necessitates inducendas, & voluntas Dei ponens decretum conditionatum, & causâ purificans conditionem non possunt non simul concurrere. Quæ ex dictis notissima sunt.

71 His positis de decreto conditionato ex parte obiecti generatim, in hac quæstione tantum agendum nobis est de decreto conditionato ex parte obiecti prædefinitiuo actus voluntatis creatæ vel in se ipso, quale est, quod ipsum actum habet pro obiecto, vel in ipsius causâ, quale est, quod pro obiecto habet auxilium efficacem ad eundem.

Propositio. 1.

72 Si Deus conditionatè decernat conferre voluntati creatæ auxilium efficacem prout efficacem ad aliquem actum, tale decretum, purificatâ conditione, idem præstabit, ac si absolutum esset. Vti constat ex dictis.

Atque ita auxilium efficacem in voluntate creatâ ponet, & libertati eius ad talem actum nihil præiudicabit, Id namque præstat decretum simile absolutum iuxta dicta quæst. 2. proposit. 1.

quæ & huic sunt applicanda. Caterum, quia in præsentem principium remorum actus connexus cum actu, quod à voluntate debet esse impeditibile, ne noceat eius libertati, non est decretum solum, sed coniunctum ex decreto, & ex conditione purificatâ; & tale coniunctum potest esse impeditibile, vel impeditâ alterutrà ex partibus eius seorsim, vel vtrâque simul; dubitare quis posset, quidnam in præsentem sit à voluntate impeditibile; decretum ne solum an conditio sola, an vtrumque. Dico, decretum solum: quia illud sine scientia mediâ de efficaciâ auxiliij collati, quam essentialiter supponit existere nequit, talisque scientia à voluntate per omissionem actus est impeditibilis, utpote connexa cum actu, suppositâ existentia auxiliij: conditio autem cum actu connexa non est, uti suppono, atque adeo nec à voluntate impeditibilis per omissionem actus: si tamen in aliquo casu connexa cum actu fuerit, ut est possibile, tunc illa quoque per omissionem actus erit à voluntate impeditibilis. Quæ omnia ex dictis in præcedentibus notissima sunt.

Propositio 2.

73 Decretum prædefinitiuum actus conditionatum, & immediatè exequutiuum purificatâ conditione, cum libertate actus componi nequit. Nisi, quando conditio est ipsemet actus prout oriundus à voluntate creatâ.

Suppono, decretum hoc aliud esse non posse à decreto concurrenti cum voluntate creatâ ad actum eius sub hypothesi, quod ponatur conditio aliqua; quia tantum potest esse immediatè exequutiuum respectu actus prout oriundi ab omnipotentia diuinâ; secus respectu actus prout oriundi à voluntate creatâ, iuxta doctrinam supra statutam disput. 36. quæst. 5. num. 94. Decretum autem de actu voluntatis creatæ prout oriundo ab omnipotentia diuinâ ipsissimum est decretum concurrenti cum illa, ut constat. Igitur, quando conditio purificata aliud quid est ab actu prædefinito, coniunctum ex decreto, & conditione cum libertate talis actus componi non posse, ex dictis in præcedentibus est manifestum. Quia tale coniunctum decreto absoluto, determinato, & immediatè exequutiuo æquualet quoad efficaciam, & influxum, iuxta nuper supposita. Tale autem absolutum decretum cum libertate actus prædefiniti per illud componi nequit iuxta proposit. 2. statutam quæst. 2. Quando verò conditio purificata est ipsemet actus prædefinitus prout oriundus à voluntate creatâ, coniunctum ex decreto & ex conditione neutiquam potest libertati talis actus nocere; quia conditio purificata ipsemet actus est prout ab ipsâ voluntate exercitus liberè. Hoc quippe est decretum indifferens ex parte obiecti conditionatum, quo de facto concurrat Deus cum creaturâ liberâ iuxta communem sententiam Nostorum, & nostram stabilitam supra disput. 38. quæst. 3. proposit. 2. Per quæ vtrâque pars præsentis propositionis probata manet.

Obijci tamen potest contra secundam. Efficacia absoluta istius decreti concurrenti completur per veritatem conditionatam de existentia sine contradictione actionis prout à creaturâ sub

conditione existentiae eiusdem actionis prout à Deo; subindeque per eandem veritatem completur potentia proxima omnipotentiae diuinæ ad concurrendum cum creaturâ prout dictum à nobis est num. 69. Sed hæc potentia proxima omnipotentiae proximè antecedit actionem, utpote causa proxima eius: cum ipsaque actione est connexa, utpote includens in se decretum Dei conditionatum, & purificationem conditionis. Ergo necessitat ad actionem; actioque proinde non libera, sed necessaria euadit. Concesso toto antecedente, distinguo consequens. Necessitat ad actionem omnipotentiam; actioque proinde præcisè prout est ab omnipotentia, non libera, sed necessaria euadit, idque necessitate secundum quid dumtaxat antecedente, & simpliciter consequente; concedo. Necessitat ad actionem creaturam liberam; actioque proinde tum prout est à creaturâ ipsâ, tum simpliciter non libera, sed necessaria euadit; nego. Quo obiectio facta penitus corrui. Recognosce generalem doctrinam de concursu duarum causarum ad eandem actionem, traditam supra disp. 30. quæst. 5. proposit. 4. Inde enim pericipies, quomodo in casu præsentis potentia proxima omnipotentiae completa per veritatem prædictam solius omnipotentiae est propria, terminataque ad actionem præcisè prout est ab ipsâ omnipotentia, & in suo esse dependens à nutu libero creaturæ, utpote à quo dependet veritas conditionata, per quam completur; vnde, quòd sit illa cum actione connexa, nihil huius libertati præiulicet; nam talis connexio solui præstat, quòd omnipotentia ad actionem, prout est à se, necessitata concurrat; quo iure, nihil veritat, quòd actio prout ab omnipotentia necessaria dicatur, necessitate tamen secundum quid antecedente, & simpliciter consequente. Ceterum, quia potentia proxima ad actionem communis creaturæ, & omnipotentia, omnimodisque independens ab exercitio actionis, & potentia proxima propria creaturæ ad ipsam actionem, prout à se indifferentes sunt ad vtrumuis, positio actionis ab eis oriunda determinat tum ad ponendam actionem, prout est à se, tum ad necessitandam omnipotentiam, ut illam quoque prout est à se, ponat. Quo fit, ut actio non solum, prout est à creaturâ, sed absolutè, & simpliciter libera euadat.

Propositio 3.

75 Omne decretum conditionatum pure intentium, & prædefinitium actus siue prout liberi formaliter, siue quoad substantiam eius præcisam à libertate, & necessitate, etiam, purificatâ conditione, cum libertate actus benè cohæret, quando hic executioni mandatur per medium liberum.

Quia tale quoduis conditionatum decretum prout coniunctum cum conditione purificatâ simili decreto absoluto æquiualeat prorsus, quod ad rem attinet, ut ex se, & ex dictis est notum. Sed simile quoduis absolutum decretum benè cohæret cum libertate actus per illud prædefinitum, quando hic executioni mandatur per medium

liberum, ut constat ex sigillatim dictis de singulis quæst. 2. Ergo tantumdem est dicendum de tali quouis conditionato decreto prout coniuncto cum conditione. Quomodo autem illud solum sit à voluntate impeditibile per omissionem actus, impeditâ scientiâ mediâ, (cum qua non potest non aliquo modo esse connexum iuxta dicta quæst. 2.); conditio verò secus, nisi aliâ & illa sit connexa cum actu, ex dictis proposit. 1. constat. In quibus amplius morari, necessarium non est.

QVAESTIO IV.

Qualiter decretum Dei disunctiuum prædefiniens aliquem actum voluntatis creatæ vagæ, siue sub disunctione cum libertate ipsius voluntatis ad talem actum possit componi.

Suppono primò, licet decreta ex parte obiecti vaga, seu disunctiua formaliter in Deo dari non possint, dari tamen posse decreta ex parte obiecti vaga, seu disunctiua æquivalenter, tendentia videlicet determinatè in existentiam vnuscuiusque ex extremis disuncti sub conditione negationis alterius, siue aliorum, si sint plura, quam duo, prout supra disp. 34. quæst. 5. explicatum est, & probatum.

Suppono secundo; eiusmodi disunctiua decreta aut posse esse pure intentiua, aut posse esse executiua, si sint de actibus oriundis ab omnipotentia diuinâ simul, & à causâ creatâ liberâ; secus, si sint de actibus oriundis aut à solâ omnipotentia diuinâ, aut ab omnipotentia diuinâ simul, & à causâ creatâ necessaria, prout supra etiam relinquimus fusiùs expositum disput. 36. quæst. 5. à num. 92. In præsentis autem questionis tam executiua, quam intentiua locum habent: cum sermo sit de prædefinitiuo actu oriundo rum à voluntate creatâ, & ab omnipotentia diuinâ.

Suppono tertio, per decretum disunctiuum aut posse prædefiniri actum determinatum in disuncto iuarum causarum, aut disunctum actuum in se ipso. Disunctum autem aut potest esse duorum tantum extremorum, aut plurius in quouis numero. Agemus tamen claritatis gratiâ de decretis tendentibus in disuncta duorum tantum extremorum: nam, quæ de eis dicta fuerint, facillè accommodanda venient tendentibus in disuncta plurium. Duorum autem actuum disunctum duorum actuum poterit esse aut eiusdem voluntatis, aut distinctarum. Potest item decretum disunctiuum esse de existentia aut vnus, aut duorum actuum in vno, vel altero ex duobus instantibus temporis, prior scilicet, vel posteriore.

Suppono quarto, duo quæuis extrema A & B bifariam posse prædefiniri à Deo disunctiue æquivalenter. Primò per duo decreta simultanea, quorum alterum sit de existentia extremi A sub conditione negationis extremi B, alterum de existentia extremi B sub conditione negationis extremi A. Secundo per vnicum decretum tendens